

Pohľad do minulosti

Barbarská noc

Prenasledovanie a utláčanie cirkvi v čase komunistického režimu malo rôzne podoby a intenzitu. Po vojne a v 50-tych rokoch sa tajne vo vládných kruhoch pripravovali kroky na obmedzenie života cirkvi. To vyústilo do likvidovania všetkých rehoľných spoločností: 260 mužských kláštorov (asi 2000 rehoľníkov) a 750 ženských kláštorov (asi 10 000 rehoľníčok). V neskorších rokoch išlo hlavne o ničenie cirkvi cez zastráňovanie, manipulovanie, snaha zlikvidovať akýkoľvek duchovný život.

Slovensko zažilo v päťdesiatych rokoch brutálne likvidovanie cirkvi a mnohých ďalších duchovných hodnôt. KSC označila cirkev a rehole za najnebezpečnejšieho nepriateľa. Režim realizoval riešenie – ochromenie cirkvi a v rámci toho zrušenie kláštorov.

„Akcia K“ - bol krycí názov pre násilnú likvidáciu mužských rehoľí v Československu vtedajším komunistickým režimom. Svojou brutalitou sa do histórie zapísala pod názvom Barbarská noc (noc z 13. na 14. apríla 1950).

Akcia mala prinútiť rehoľníkov, aby sa vzdali rehoľného života a mala oslabiť ich vplyv na ľudí. Bolo rozhodnuté, že sa zasiahne naraz, počas jednej noci formou dobre pripraveného úderu, ktorý by postavil našu aj zahraničnú verejnosť pred hotovú vec. Rehoľníci boli prepadnutí vo svojich kláštoroch a násilne eskortovaní do zadržovacích kláštorov. Akciu sprevádzalo násilie, ale aj ničenie a rozkrádanie vzácných rukopisov, obrazov, nábytku a obradných predmetov. Akcii predchádzal politický proces s desiatimi predstavenými rehoľí, ktorí boli obžalovaní z protištátnej činnosti a nenávisť k ľudovodemokratickému zriadeniu, ukrývania nepriateľských agentov a výroby letákov. Po mnohých umelo vykonštruovaných obvineniach z rozvracania republiky a pod. boli rehoľníci umiestňovaní do pracovných táborov a do dlhodobých väzení.

Zásah proti rehoľiam bol protiprávny. Neexistoval nijaký oficiálny doklad o ich rozpustení. Hlavný cieľ, ktorý režim sledoval svojou cirkevnou politikou bola úplna ateizácia spoločnosti.

Prenasledovanie pokračovalo aj do kruhov laikov a praktizujúcich veriacich. Medzi odsúdenými boli umelci, univerzitní profesori, učiteľia a iní pracujúci.

Osudná „Barbarská noc“ z 13. na 14. apríla v roku 1950 zasiahla tvrdo našu cirkev. Mnohí však ani nevedia, čo sa vlastne v tomto období stalo. Žiaľ v súčasnosti sa na Slovensku len málo médií venuje tejto otázke. Podarilo sa nám však nájsť niekoho, kto sa touto témou zaoberá a rozhovor s Mgr. Martou Franekovou prinášame na 3. strane.

Miroslava Gregušová

Zmena je život – alebo čo bolo na púti

Keď sa povie púť, tak najčastejšie sa nám vynorí spojenie s miestami Šaštín či Marianka. Ale vzhľadom na dnešné možnosti sa slovo púť spája už nielen s peším putovaním, ako to bolo kedysi, ale aj s cestovaním na miesta, ktoré sú poznačené modlitbou a sú spájané so znameniami Božej blízkosti a prítomnosti.

Takto som sa spolu s Michalom Kollárom dostal na púť, ktorej hlavným miestom bol Ars – hlavné pôsobisko patróna tohto roku kňazov Jána Máriu Vianneyho.

Po prilete do Lyonu sme ešte v ten deň išli do mesta Dardilly, ktoré je dnes predmestím Lyonu. Tu Ján Mária Vianney vyrastal a tu sme navštívili jeho rodný dom a v kostole, kde bol pokrstený sme mali sv. omšu.

Celý ďalší deň – utorok sme strávili v Arse, pôsobisku Jána Vianneyho, kde sme mali možnosť pozrieť si faru, kde býval, kostol, ktorý aj vďaka nemu bol rozširovaný o bočné kaplnky, spovednicu, kde strávil toľko hodín rozdávaním Božieho milosrdenstva cez rozhréšenie, podzemný kostol vybudovaný pre veľké púte, dom prozreteľnosti, ktorý dal postaviť... a zakončili sme svoj pobyt v Arse sv. omšou pri bočnom oltári v novej časti kostola, kde je vystavené jeho telo.

Streda bola dňom návštevy miest, ktoré sa spájajú s novými iniciatívami, ktoré poznačili vývoj v Cirkvi – Paray le Monial (úcta k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovu – sv. Margita Mária Alacoque), Cluny (obnova Cirkvi) a Taizé (ekumenizmus).

Štvrtok bol venovaný pobytu v Avignone, kde v 14. storočí sídlili pápeži v takzvanom Avignonskom zajatí. Okrem bývalého pápežského kostola je mesto zaujímavé pápežským palácom a monumentálnymi hradbami. Tu sme si mohli viac uvedomiť, ako niektoré rozhodnutia môžu spôsobiť veľké zlo, ale aj veľké požehnanie pre Cirkev.

Každá púť niečo stojí a v našom prípade sa to potvrdilo pri návrate, keď dve hodiny pred odletom bolo uzatvorené letisko a tak namiesto aby sme prišli v piatok večer podarilo sa nám to až autobusmi v nedeľu v skorých ranných hodinách (a to sme ešte cestou dostali defekt), čo spôsobilo viacerým kňazom problémy, pretože na sobotu mali vyhlásené sv. omše a sobáše a niekde bol veľký problém so zastupovaním. Chcel by som preto poďakovať Pavlovi Tomekovi, že urobil, čo bolo v jeho silách a zosobášil našu (bývalú) organistku Katku a aj to, že vybavil na večernú sv. omšu zastupovanie a v nedeľu mi tiež pomohol a takisto Petrovi Šimkovi, farárovi z Horných Orešian, že ochotne pomohol v sobotu večer so slávením sv. omše.

Až do nedele pred odletom som sa rozhodoval, či pôjdem alebo namiesto mňa pôjde Peter Šimko. Neľutujem, že som išiel, mali sme veľa rôznych zážitkov, ktoré mne aj Michalovi možno pomôžu, ale na ich „strávenie“ budeme potrebovať čas. Chceme poďakovať všetkým, vďaka ktorým sa takáto akcia uskutočnila, a keď budete mať chuť a príležitosť, skúste aj vy využiť niektorú z ponúk na putovanie. Veď každá pozemská púť môže byť obrazom tej našej životnej – putovať k Bohu.

Patrik Bacigál

DEŇ MATIEK „Protivné mamy“ (Rozprávanie jedného otca)

Jedného dňa, keď moje deti budú dosť staré, aby pochopili logiku, podľa ktorej postupuje rodič, poviem im, ako mne povedala moja protivná mama:

„Milovala som ťa dosť – na to, aby som sa mohla opýtať kam ideš, s kým a kedy sa vrátiš.“

Milovala som ťa dosť na to, aby som bola ticho a nechala ťa samého zistiť, že tvoj nový najlepší priateľ je podlízavec.

Milovala som ťa dosť na to, aby som nad tebou stála dve hodiny, kým si upratoval izbu, čo inak normálne trvá 15 minút.

Milovala som ťa dosť na to, aby som ti dovolila vidieť môj hnev, sklamanie a slzy v očiach. Deti musia vedieť, že ich rodičia nie sú dokonalí!

Milovala som ťa dosť na to, aby som ťa donútila vziať zodpovednosť za svoje činy, aj keď trest bol taký krutý, že mi skoro zlomil srdce.

Ale hlavne, milovala som ťa dosť na to, aby som ti povedala NIE, aj keď som vedela, že ma za to budeš nenávidieť.

To boli tie najťažšie boje zo všetkých. Som rada, že som ich vyhrala, pretože na konci si vyhral aj ty. A jedného dňa keď tvoje deti budú dosť staré na to, aby pochopili logiku rodiča, aj ty im toto vyrozprávaš.“

Tak čo, bola tvoja mama protivná? Moja teda bola. Mali sme najprotivnejšiu mamu na celom svete!

Kým iné deti mali na raňajky cukríky, my sme jedli vložky, vajcia a chlieb! Keď iní mali keksy a pepsi na obed, my sme mali sendvič. A môžeš si domyslieť, že naša mama nám varila večeru úplne inú než mali ostatné deti!

Mama VŽDY musela vedieť kde sme. Ako keby sme boli väzni vo väzení. Musela poznať našich priateľov a musela vedieť čo s nimi robíme. Keď sme povedali, že sa vrátíme o hodinu, žiadala, aby sme boli doma o hodinu. Mohli sme prísť aj skôr, ale nikdy nie neskôr!

Hanbili sme sa to priznať, ale dokonca si dovolila porušiť zákon o práci detí tým, že sme museli pracovať!! Museli sme umývať riad, ustieľať si posteľ, naučiť sa variť, vysávať, prať, vynášať smeti a iné podobné kruté práce. Myslí, že keď v noci ležala v posteli, rozmýšľala, aké práce pre nás ešte vymyslí.

Vždy žiadala, aby sme hovorili pravdu. Celú pravdu a nič iné, len pravdu. Kým sme vyrástli na tinedžerov, dokázala nám čítať myšlienky a mala oči aj vzadu. Vtedy sme mali už fakt ťažký život!

Mama nedovolila, aby nám priatelia zvonili zdola, ale museli prísť až ku dverám, aby ich spoznala. Kým iní randili už v 12, či 13, my sme museli čakať až do 16.

Kvôli našej mame sme zmeškali veľa vecí, ktoré zakúsili iné deti. My sme nikdy neboli pristihnutí pri krádeži, vandalizme, alebo zavretí za nejaký zločin. To všetko bola jej vina.

Kvôli našej mame sme opustili domov ako vzdelaní, čestní dospelí. A snažíme sa byť rovnako protivní rodičia ako bola naša mama.

Myslím, že dnešný svet je hore nohami. Jednoducho nie je dosť protivných mám!

Zdroj internet, pripravil Patrik Bacigál

Zvádzal si ma, Pane, nuž dal som sa zviest', uchopil si ma a premohol!
(Jer 20,7)

S radosťou a vďačnosťou v srdci Vám oznamujem, že z milosrdnej Božej lásky prijmem dňa 12. júna 2010 o 16.00 hodine v Katedrále sv. Jána Krstiteľa v Trnave
SVIATOSŤ KŇAZSTVA.

Za tento veľký dar sa chcem spolu s Vami poďakovať Pánu Bohu slávením
PRIMIČNEJ SVÄTEJ OMŠE
dňa 19. júna 2010 o 10.00 hodine v Smoleniciach.

Michal Kollár

ROK KŇAZOV sa blíži do cieľa

APRÍL

Mesiac apríl sme venovali modlitbám za **vdv. Zdenka Sitku**, ktorý pôsobil v Smolenicích v rokoch 1996 - 2000. Ako kaplán pôsobil v Seredi a v Bratislave – Novom Meste. Do Smoleníc nastúpil ako administrátor. Od roku 1999 aj ako školský dekan pre dekanát Trnava B. Dal obnoviť fasádu kostola. V roku 1997 sa konali po 39 rokoch vo farnosti ľudové misie iniciované z dôvodu blížiacej sa vysviacky vdp. Tibora Slobodu. Jeho ďalším pôsobiskom bol Pezinok, kde bol tiež školským dekanom. V súčasnosti je farárom v Gbeloch. Je sudcom diecézneho tribunálu a školským dekanom dekanátu Skalica. Počas jeho účinkovania v Smoleniciach sa konali i primície našich rodákov vdp. Tibora Slobodu (1997) a vdp. Juraja Vitteka (2000).

MÁJ

Mariánsky mesiac máj venujeme kňazom, ktorí pôsobili u rehoľných sestier v Charitnom dome a vypomáhali aj vo farnosti, či už slúžením sv. omši, spovedaním, modlitbou.

Boli to pátri:

Vdp. Anton Bezák, SVD (1998 – 2005)

V Domove sestier bol od roku 1998 do roku 2005. V súčasnosti žije v Misijnom dome Matky Božej na Kalvárii v Nitre. Bol obľúbeným spovedníkom a duchovným radcom. Veľmi rád sa venoval aj nad rámec povinností v kláštore i farníkom v Smoleniciach.

Vdp. Róbert Bórik, SVD (2005 – 2006)

U sestier pôsobil asi rok, v období rokov 2005-2006. V roku 2006 prešiel do Nitrianskej diecézy. V týchto dňoch slávi 50. výročie kňazskej vysviacky.

Vdp. Štefan Janík, SVD (2006)

Výpomocným duchovným u sestier bol časť roku 2006, potom prešiel do Nitrianskej diecézy.

Vdp. ThDr. Ing. Pavol Tomek, PhD. (2007 -)

U sestier je od roku 2007, zapája sa i do života farnosti. Služí sväté omše, spovedá, za čo mu i touto cestou ďakujeme.

JÚN

Záverečný mesiac jún bude patriť modlitbám za **dp. Michala Kollára**, ktorý 12. júna prijme kňazskú vysviacku a pokiaľ všetko dobre dopadne, tak 19. júna budeme sláviť v Smoleniciach primície. Preto chceme nášho nádejného novokňaza, ktorý bude jediným novokňazom Trnavskej diecézy v roku 2010, podporiť a sprevádzať modlitbami.

Ivana Štibraná

BLAHOŽELÁME KATKA A MILAN!

Katarína Písarovičová,

naša dlhoročná organistka, uzavrela 17. apríla 2010 v kostole v Smoleniciach sviatosť manželstva

s **Milanom Trnkom.**

Milá Katka a Milan,

želáme Vám a vyprosujeme veľa požehnaní, porozumenia a lásky v spoločnom živote!

red

BARBARSKÁ NOC

O rozhovor sme požiadali Mgr. Martu Franekovú – manažérku a producentku filmového projektu „Prenasledovaná cirkev“ z OZ ReAnimare, ktoré sa ako jedno z mála tejto téme na Slovensku venuje.

Prečo ste sa rozhodli vytvoriť filmový projekt o prenasledovanej cirkvi?

Táto myšlienka vznikla pred dvoma rokmi, keď som po návrate zo zahraničia rozmýšľala, aký projekt by bol užitočný na Slovensku, stretávala som sa s rôznymi ľuďmi a tak som sa stretla aj s Petrom Chmelom. Uvedomili sme si, že je tu obrovská diera v mediálnom mapovaní našej nedávnej minulosti, akoby sa ju spoločnosť snažila zmazať. V súčasnosti sa vo filmovej sfére venuje málo pozornosti tejto téme a oproti iným postkomunistickým krajinám sme ďaleko pozadu. Zdá sa, že aj po toľkých rokoch je to stále „nepohodlná“ téma. Aj keď vzniklo zopár dokumentov, len v malej miere odrážajú skutočnosti, ktoré sa dotýkali života prenasledovanej Cirkvi a životov jej osobností. Literatúra a film by mali reflektovať obdobia našej minulosti. Pretože potom je tu riziko, že za skutočnosť sa bude prezentovať len to, čo v tej dobe vzniklo, zjednodušené pohľady, a že jediným svedectvom ostanú len diela tzv. socialistického realizmu.

Preto ReAnimare vytvorilo filmový projekt s pracovným názvom „Prenasledovaná Cirkev“, ktorý bude autentickou výpoveďou obdobia prenasledovania Cirkvi na Slovensku počas totality komunistického režimu v rokoch 1948 – 1989. Projekt má dva hlavné zábery - vytvoriť filmový archív výpovedí kresťanov prenasledovaných kvôli viere a produkcia filmov. Na projekte spolupracujem spolu s Petrom Chmelom a úžasným človekom Milanom Homolkom - režisierom a kameramanom.

Čo vás na tejto téme ako mladého človeka zaujalo?

Je veľa aspektov, ktoré ma pri práci na tomto projekte vždy na novo oslovujú. V prvom rade je to samotný príbeh každého človeka, s ktorým natáčame rozhovor. Ich obeta a postoj viery, situácie, kedy ukázali vieru v skutkoch. Sú to veľmi silné momenty, keď viedim s nimi rozhovor a zaoberám sa

ich príbehmi. Musím sa priznať, že niekedy som mala aj slzy v očiach...

Keď sa stretávam pri natáčaní s ľuďmi, ktorí v 50tych rokoch boli prenasledovaní a väznení kvôli svojej viere, tak si uvedomujem, že v tom čase boli v mojom veku. Často rozmýšľam nad tým, čo by som urobila ja, keby som bola vyzvaná stáť si za tým, čo verím, za svojou pravdou aj takto radikálne. To sa ma veľmi dotýka. Ako sa vo sv. Písme píše o Ježišovi, tak aj oni „vystavili svoj chrbát tým, čo bili a nastavili líca tým, čo trhali...“. Stretávam ľudí, ktorí ako deti bývalých politických väzňov potvrdzujú, že ich rodiny dlhodobo cítili následky. Natáčali sme rozhovor s dvoma sestrami, ktorých celá rodina bola väznená, pretože ukrývali kňaza. Do väzenia sa dostali obidvaja rodičia a tiež dcérka pred maturitou. Doma zostalo len 9-ročné dievčatko, ktoré malo na starosti celé hospodárstvo a veľmi starých rodičov, ktorí už nepracovali. Keď som sa ich pýtala, či sa niekedy rozprávali o tom, čo prežili vo väzení ich rodičia, len pokrútili hlavou, že nie. Stále sa stretávam s tým, že tento čas väzenia a utrpenia je veľké tabu pre tých, ktorí ho prežili a ani ich najbližší nevedia, ako sa cítili. Je to ako veľká rana, ktorej sa nikto nedotýka. Mnohí niekedy prvýkrát otvárajú určité bolestivé skúsenosti pri rozhovoroch s nami. Bývalý totalitný režim mnohých veriacich krivo obvinil, strávili dlhé roky vo väzení, niektorí tam zomreli, alebo z bitky a prenasledovania mali trvalé následky. Myslím, že to nikoho nemôže nechať ľahostajným.

Okrem iného máte za sebou úspešný dokument „Brainwashing“- Vymývanie mozgov, ktorý mohli diváci vidieť v programe STV 2 a tiež na rôznych akciách. Minulý rok dokonca tento film vyhral prvú cenu na filmovom festivale „Festival dobrých správ v Ostrave“. Môžete nám priblížiť samotné natáčanie?

V našom prípade, konkrétna práca na filme začína vlastne už každou prípravou na rozhovor so svedkami. Natočili sme okolo 30 rozhovorov, dĺžka rozhovorov je rôzna a závisí od príbehu, ktorý daný človek v sebe ukrýva. Väčšinou na natáčanie chodíme dvaja, výnimočne traja a snažíme sa pristupovať ku každému individuálne. Je to aj z dôvodu, aby sa ľudia, s ktorými točíme rozhovor, cítili príjemne a

uvoľnene. Snažím sa ich predtým navštíviť, alebo sa aspoň telefonicky porozprávame. Pripravujem si otázky k interview buď z dostupnej literatúry, prípadne od samotného respondenta a tiež od jeho rodiny, či známych. Vždy natáčame rozhovory v prostredí, ktoré je im blízke a dôverné (zväčša u nich doma), tým sa snažíme vytvoriť pre nich príjemnú atmosféru. Zatiaľ sme zažili naozaj vzácne situácie pri rozhovoroch. Myslím, že doteraz sa nám podarilo natočiť hodnotné svedectvá a musím povedať, že často sa medzi nami vytvorilo akési priateľstvo. Ja osobne si na mnohých spomínam, akosi ich cítim ako svojich blízkych známych. Čo sa týka filmu Brainwashing, chceli sme vyrobiť film, ktorý bude čiastočne predstavovať prenasledovanie kresťanov na Slovensku v 50-tych rokoch, s tým, že naznačíme príbehy viacerých osôb, ktorých režim postihol na rôznych úrovniach (príbehy kňazov, rehoľníkov, laikov, inteligencie). Tento film mal byť takým úvodným filmom v celom našom projekte, hutný, dynamický a výstižný svojím obsahom. Dá sa povedať, také „rýchlikové“ predstavenie tejto témy. Spomedzi všetkých rozhovorov sme sa rozhodli pre príbehy siedmych ľudí (MUDr. Silvester Krčmery, Csc., MUDr. Ján Gunčaga, akad. maliar Ladislav Záborský, MUDr. Gitka Záhoranská, Ernest Macák SDB, Akvinas Juraj Gabura OP, RNDr. Vladimír Jukl) a tým sme poodhalili tému likvidovania cirkvi v päťdesiatych rokoch. Samozrejme, predtým ako sme film začali spracovávať v strižni, bolo potrebné pracovať na scenári a s režisierom premyslieť a natočiť ďalšie ilustračné zábery, ktoré vyjadrovali dobu.

Prečo by sa ľudia mali aj dnes zaujímať o obdobie 50tych rokov a o to, čo sa dialo počas barbarskej noci v r. 1950? Keď je iná doba a človek rieši úplne iné problémy...

Myslím si, že je veľmi dôležité zaujímať sa o svoju minulosť, zvlášť tú nedávnu. Patrí to k nám, nielen k našim dejinám, ale zvlášť k našej prítomnosti. Lebo kto sa nezaujíma o svoju minulosť a nepočúva sa z nej, okráda svoju budúcnosť a nevie si naplno vychutnať prítomnosť. My chceme prebudiť záujem ľudí o tieto udalosti a zároveň sa poučiť zo svojej minulosti. Poznať svoju minulosť je veľmi užitočné, je to ako výkričník, ktorý nás upozorňuje na to, čo sa stane, keď si

niekto privlastní slobodu. Sloboda je úžasný dar a ak ju nevieme využívať v súlade s určitým Božím plánom – k vzájomnej pomoci, ak niekto túto slobodu zoberie do vlastných rúk a uplatní sebarealizáciu a kult osobnosti, vidíme, kam to všetko vedie.

Áký odkaz chcete sprostredkovať divákovi?

Filmový materiál je pre súčasnú dobu významné médium, pretože slúži ako „živý“ archív. Práve tieto autentické výpovede budú veľkým odkazom pre ďalšie generácie. Dokumenty ukážu divákovi nielen čas prenasledovania, ale predovšetkým nádej, ktorú títo ľudia čerpali zo svojej kresťanskej viery a silnú dôveru v Boha, vďaka ktorej prežili tento ťažký čas. Naš zámer je, zachytiť príbeh človeka, jeho boje, hľadania ako svedectvo viery pre súčasného človeka. Chceme, aby zazneli ako svedectvo nielen pre kresťanov, ale práve zvlášť pre neveriacich a hľadajúcich ľudí. Priniesť divákovi skutočný príbeh a dotknúť sa osobne jeho života. Prekvapiť a prinútiť ho zamyslieť sa nad prioritami a hodnotami, ktoré žije. Vyprovokovať ho pozitívne k sebareflexii svojho života.

Má pre Vás osobne táto práca aj iný rozmer ako len pracovný?

Samozrejme, tento projekt je pre mňa viac ako práca. Dnešná doba je veľmi konzumná a musím povedať, že to cítim aj v kresťanských kruhoch. Napriek tomu, že máme všetko, čo potrebujeme k životu, mnohí sú poznačení depresiou. Potrebujeme silné príbehy, ktoré môžu povzbudiť a pomôcť opäť nájsť chuť a zmysel života, také nové naštartovanie. A tieto svedectvá to dokážu. O tom som presvedčená.

Nie je to obdobie fiktívne, ale veľmi konkrétne. Nie sú to vymyslené príbehy. Oni zažili v ľudskej beznádeji Božiu prítomnosť. Keď sa ich pýtam, či mali krízu viery, veď práve oni na to mali právo, tak odpoveď je, že nie.

Príbehy ľudí, ktorí týmto prešli sú zaujímavé, šokujúce a ako ste spomenuli, môžu ľuďom pomôcť povzbudiť k životu. Ďakujeme za rozhovor a prajeme veľa tvorivých síl a nových dokumentov pre nás divákov.

Ďakujeme za rozhovor!

Zhovárala sa
Miroslava Gregušová

Z myšlienok svätých ... Čo hovoria sväté ženy?

Nech ktokoľvek, koho prijmete, od vás odchádza lepší a šťastnejší. Budte živým výrazom Božej dobroty: svojou tvárou, nežnosťou v očiach, láskou vo svojom úsmeve, priazňou vo vašom pozdrave.

(Bl. Matka Terézia, je patrónkou tých čo sa starajú o chudobných a zomierajúcich)

Keď nič necítim, keď som vyprahnutá, neschopná modliť sa, cvičiť sa v čnosti, snažím sa spôsobovať svojmu Jžišovi radosť maličkosťami, ničôtkami, napríklad úsmevom, láskavým slovom, keď by som radšej mlčala a lebo dala najavo, že sa nudím.

(sv. Terézia z Lisieux)

Láska vo svojej najvyššej podobe je splynutím bytostí v obojstrannom odovzdávaní sa jeden druhému.

(Sv. Terézia Benedikta od Kríža, vlastným menom Edith Stein, patrónka Európy)

Ježišu, priateľ osamelého srdca, Ty si mojim prístavom, mojim pokojom, Ty si moja jediná záchrana.

(Sv. Faustína, hlásateľka Božieho milosrdenstva)

Radosť je pre nás nevyhnutnou potrebou a silou, dokonca aj fyzickou. Sestra, ktorá v sebe vypestovala ducha radosti, sa cíti menej unavená a je vždy ochotná konať dobro. Sestra, ktorá je naplnená radosťou, káže bez toho, aby prehovorila. Radosťná sestra je ako slnečný lúč Božej lásky, nádej na večné šťastie, plameňom horiacej lásky.

(Matka Terézia)

Ima S. Gertruda, Abbesse des Cloîtres Oul S. Bour, dit de la fleur de la vie, et de la fleur de la vie, dit de la fleur de la vie, dit de la fleur de la vie.

Veľkú silu má modlitba, ak sa človek modlí tak, ako najlepšie môže. Zhorknuté srdce robí sladkým, smutné veselým, chudobné bohatým, nemúdre múdrym, sklúčené smelým, slabé silným, slepé vidiacim, chladné planúcim. Veľkého Boha vťahuje do malého srdca.

(Sv. Gertrúda z Helfy)

Veľmi jasne som zakúsila, že radosť sa nenachádza vo veciach, ktoré nás obklopujú. Nachádza sa v hĺbke duše...

(sv. Terézia z Lisieux)

Čím viac o ňom rozmýšľam, tým viac zisťujem, aký slad-

ký a roztomilý je... Ježiš je nekonečne dobrý a v ňom mám nádej na prežitie všetkého dobra.

(Sv. Gemma, patrónka lekárníkov, sirôt, svätá proti osamelosti)

Ák je tvoj jasot rovnaký v radosťi i v zármutku, je to láska.

(sv. Terézia z Avily)

Vždy mi bola vzdialená myšlienka, že Božie milosrdenstvo je viazané na hranice cirkvi. Boh je pravda. A kto hľadá pravdu, hľadá Boha, či je mu to jasné alebo nie.

(sv. Terézia Benedikta od Kríža)

Bud' statočný a silný vo svete, čo stroskotáva, a uprostred ťažkých bojov proti nespravodlivosti.

Vo večnej blaženosti budete potom žiarit' ako jasná hviezda. Všetko rozlisujte a skumajte o to, čo je dobre pre vás i pre druhých.

(Hildegarda z Bingenu)

MATRIKA

KRSTY

Ema Sklenárová, nar. 21.12.2009, pokr. 25.4.2010.

SOBAŠE

Stanislav Štibráný a Edita Štibraná, 6.4.2010 v Smoleniciach, Andrej Lamoš a Erika Siváková, 10.4.2010 v Smoleniciach, Milan Trnka a Katarína Pisarovičová, 17.4.2010 v Smoleniciach.

POHREBY

Ignác Sloboda, nar. 21.5.1923, zomrel 8.4.2010, pochovaný v Smoleniciach, Ján Jurovatý, nar. 15.6.1921, zomrel 11.4.2010, pochovaný v Smoleniciach, Jolana Dóková, rod. Hajossyová, nar. 22.10.1938, zomrela 17.4.2010, pochovaná v Smoleniciach, Tet'jana Garagonič, nar. 17.8.1951, zomrela 24.4.2010, pochovaná v Smoleniciach, Viera Čmaradová, rod. Gálíková, nar. 14.2.1927, zomrela 30.4.2010, pochovaná v Smoleniciach, Jozef Hrotka, nar. 4.5.1952, zomrel 2.5.2010, pochovaný v Smoleniciach.

Viete, že... „MIRIAM“

...je zaujímavý, moderný, aktuálny, relaxačný, rodinný, duchovný časopis, ktorý je určený najmä ženám, ale i muži si tam niečo nájdu a dozvedia sa možno i to, čo o ženách ešte nevedeli.

Mirka Gregušová

HUMOR

Adam a Eva sa rozprávajú v raji: „Adam, povedz, miluješ ma?“ „No a koho iného by som mal milovať?“

Prechádza sa dedko po kostole, pristaví sa pri soche dona Bosca a pýta sa ho: „Don Bosco, keď zomriem, čím budem na dru-

hom svete?“ že sme si ne- Don Bosco na mohli dovolit' to: „Budeš hrať ani strážneho futbal. Dedko psa. A tak keď oponuje: „Ale sme počuli v ja som v živote noci nejaký futbal nehral!“ hluk, museli sme štekať my sami...

„Trénuj, o týždeň máš zápas.“

Keď sme spolu začínali ako mladomanželia, boli sme rozprávať. tak chudobní,

Ja som bol tak zaskočený, keď som sa narodil, že som nemohol celý rok a pol rozprávať.

Farské noviny Smolenický posol. Vydáva Farský úrad v Smoleniciach. Nepredajné!

Redakčná rada: Patrik Bacigál, Miroslava Gregušová, Marianna Hudcovičová, Darina Jajcayová, Ján Jakubec, Ivana Štibraná